

[Nina Andersen.]

og socialminister kunne blive enige om, at det er nødvendigt, at indtægtsgrænsen forøges, mon det så ikke også skulle lykkes at finde det par millioner kroner?

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Nina Andersen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til behandling i et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om erhvervsvejledning.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 4397; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2555).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Nina Andersen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Per Hækkerup, er forhindret i at være tilstede, skal jeg på socialdemokratiets vegne gøre nogle bemærkninger til det fremsatte lovforslag.

Der kan ikke her i tinget være tvivl om, at mit parti er interesseret i denne sag. To gange indenfor det sidste års tid har det ærede medlem hr. Per Hækkerup henvendt sig her i salen til den højtærede arbejds- og socialminister om gennemførelse af en erhvervsvejledning. Første gang var den 26. februar 1952, da kommunisternes, skal vi være pæne og sige: noget blandede forslag til beslutning angående ungdommens forhold var til eneste behandling her i tinget. Ved den lejlighed lyste det ærede medlem hr. Per Hækkerup efter et lovforslag og fik af den højtærede arbejds- og socialminister det svar, at resultatet af forsøgene ved 8 af de 30 amtsarbejdsanvisningskontorer, som var i gang, antagelig ville blive — jeg beder om tilladelse til nogle korte citater —

„at der her er et område, som i allerhøjeste grad kræver en dybtgående undersøgelse og måske også en lovgivning“.

Men den højtærede minister føjede til, at han fornylig havde været til samråd med finansudvalget og dér havde fået pålæg om at søge at begrænse amtsarbejdsanvisningskontorenes arbejde og personale, og da en erhvervsvejledning skulle knyttes til disse kontorer, ville det betyde en udvidelse af tjenestemændenes antal. Og „dette skridt kan man selvfølgelig først tage,“ —

sagde ministeren — „når man har virkelig grund under fødderne.“

Det var i februar 1952. I november rettede det ærede medlem hr. Per Hækkerup et spørgsmål herom til ministeren; det ærede medlem bad om oplysninger med hensyn til erfaringerne og spurgte, om et lovforslag snart kunne ventes. Ved denne lejlighed udtalte den højtærede arbejds- og socialminister, at han ville henvise dette spørgsmål til lærlingekommissionen. Lærlingekommissionen tog imod det, selvom det ikke ligefrem hørte ind derunder, og var vel også begyndt at arbejde med spørgsmålet, men så må den højtærede arbejds- og socialminister have ment, at der var kommet et resultat af undersøgelserne, eller have følt, at han havde fast grund under fødderne, for ministeren kom pludselig, såvidt det er blevet mig fortalt, og bad kommissionen om at afgive indstilling angående dette forslag. Det ville kommissionen ikke, for den var ikke færdig, men heldigvis var grunden altså så fast, at den højtærede minister lige op under valget har kunnet overvinde sig selv til at fremsætte lovforslag. Det vil jeg gerne komplimentere ministeren for, ligesom jeg vil komplimentere ham for, at han holder sig så nær op ad såvel embedsmandskommissionens betænkning som ungdomskommissionens udtalelse i denne. Der har fornylig været en lejlighed, hvor jeg ikke ligefrem kunne komplimentere den højtærede minister for at have holdt sig til en betænkning, i hvert fald ikke til flertallets betænkning, men her er det altså tilfældet, og det kan vi kun udtrykke vor tilfredshed med. Vi er også tilfredse med, at man i så høj grad har fulgt henstillingen fra den internationale arbejdskonference.

Jeg vil gerne gøre nogle enkelte bemærkninger om lovforslaget. Såvel i § 1, der er formålsparagraffen, som i § 2, der nærmere definerer de begreber, som omtales i § 1,